

Сѣдне простодушнѣи турчинъ на нѣкои общарски дюгенъ да си мѣри обуца, едни отъ чирацитѣ ще го заглѣвкватъ, други ще отзадъ да драсне излека кибритъ и ще запали свѣщитѣ на главата му. Стани турчинътъ да си отива, нищо и не знае, що му е до главата. Свѣщитѣ горѣтъ. Смѣхове, кикотни отъ врѣдъ, — „Брѣ момчета! Защо се смѣите!“ Викатъ дори и старитѣ калфи, „на човѣка на главата му огаъ Горн, а вие умирайте да се смѣите!“ Кога да се досѣти турчина попила си чалмата, то, що да види? свѣщитѣ горятъ; смѣкне чалмата, лѣсне си келевата му глава. Още по силни смѣхове.

Такива ми ти веледизии имаше ги и тогива, но тѣ, както по горѣ казахъ, считаха ги, като момчета или хора отъ най-долнитѣ по възпитанието си, безъ които свѣтътъ не може да бѣде. Ето защо, дѣдо Димитъръ прѣдпазваше чедото си и, отъ тукъ до тамъ, не го пускаше да ходи само. Днешнитѣ хора, навѣрно злѣ щѣтъ осѣди единъ такъвъ строгъ баща, който до толкова да стѣснява свободата на синоветѣ си. Нека ги осѣждатъ. Азъ зная че имавме тогива и такива бащи, които не искаха да знаятъ дѣ, кадѣ, и съ кого ходятъ дѣцата имъ, но тѣ имаха злочестината да проклинатъ на стари години и, себе си, и синоветѣ си, които по развратъ и пиянство, стопиха прѣтопиха въ младинитѣ си, всичко спечелено отъ бащата, ужъ за стари години, стопиха родителитѣ си и безъ врѣме въ гробъ ги закараха, че най сѣтнѣ стопиха и себе си!
